

Pogovor s študentom medicine Univerze Pecs na madžarskem

Se nam lahko predstaviš?

Grega Krajc

Sem Andras Hegedus, 6. letnik medicine iz Madžarske. Študiram na Univerzi v Pecs-u (izgovori se "pec") in bi želel postati kirurg. Mogoče nisem najbolj zgovoren tip človeka, ampak sem prepričan, da vam lahko povem marsikaj zanimivega.

Kako je "padla odločitev", da prideš na izmenjavo preko programa Erasmus v Slovenijo, in kateri predmet opravljaš?

Pravzaprav sem nameraval iti v Nemčijo ali Avstrijo kot preostalih šest študentov medicine iz naše univerze, ampak se je zahtevalo dobro znanje nemščine, ki ga žal nimam. Od ostalih držav se mi je Slovenija zdela še nekako najboljša zame. Po eni strani me spominja na Avstrijo in je v nekaterih pogledih še bolj zanimiva. Je namreč blizu Madžarske in obenem ostaja dovolj eksotična. Eksotična v tem smislu, da dosti ljudi iz moje države potuje v Avstrijo, Hrvaško, Slovaško in Romunijo, bolj malo pa jih gre v Slovenijo. Jaz pa rad potujem v manj znane kraje, zato je bila Slovenija zame idealna odločitev. Tudi sicer sem vedel, da bom šel v zanimivo državo, vendar so nekateri moji prijatelji dvomili v pravilnost moje odločitve o odhodu v Slovenijo. Lahko bi rekel, da sem rad nekaj posebnega.

Drugače pa v Sloveniji opravljam vaje iz kirurgije, anesteziologije, urgentne medicine in ginekologije.

Kako je organiziran študij medicine na vaši fakulteti?

Hm, to ni ravno enostavno vprašanje. Sam ravno končujem študij po starem sistemu, v katerem je celoten pouk bil natančno določen. Na začetku leta smo dobili urnike, tako da nam ni bilo potrebno skrbeti za predavanja. Mlajši študentje, ki imajo kreditni sistem točk, pa so na začetku vsakega semestra frustrirani, ker se morajo prijavljati na predavanja. Moram reči, da sem vesel, da mi ni potrebno izkusiti tega sistema.

Drugače pa prvi dve leti potekata v obliki osnovnega modula. Tako imamo predavanja, seminarje in vaje, pri čemer dobimo osnovno podlago iz medicine. Najbolj zahtevna je anatomija. V tretjem letniku se učimo propektike, kirurškega umivanja rok, tehnik šivanja ran in podobno. Obstaja tudi tečaj iz laparoskopskih tehnik, pri čemer smo na koncu tečaja opravili laparoskopsko holecistektomijo na psih. V tretjem letniku imamo tudi patologijo in farmakologijo, ki ju je zelo težko opraviti. Po končanem tretjem letniku se pričakuje, da bomo uspešno opravili študij in postali zdravniki. V šali pravimo, da dobimo črko d iz naziva dr. po opravljeni anatomiji, po opravljeni farmakologiji, pika pa pride po opravljenem državnem izpitu.

Četrty, peti in šesti letnik tvorijo klinični modul. Takrat smo imeli predavanja in dosti vaj v bolnišnici in sicer iz kirurgije, interne medicine, ginekologije, oftalmologije, dermatologije, ORL in še iz nekaterih drugih. V šestem letniku imamo predvsem vaje, na koncu pa še državni izpit, na katerem naj bi znali vse, kar naj bi vedeli kot zdravniki.

Kako potekajo vaje iz interne medicine in kirurgije v vaši državi?

Ponavadi nas je 8-10 v skupini, tako da v bistvu kaj veliko ne moremo narediti. Včasih si ogledamo kakšen manjši poseg, vadimo drug na drugem, večino časa pa porabimo za diskusije o pacientih ali za ogled kakšnih videoposnetkov. Vse to pomaga pri opravljanju izpitov, vendar ne pripomore k temu, da bi lahko rekli, da smo po študiju dejansko že dobri zdravniki. K sreči obstajajo med počitnicami štirje tedni iz oskrbe pacientov po končanem 1. letniku ter vaje iz interne medicine po 3. letniku in kirurgije po 4. letniku. Šele takrat dejansko vidimo, kaj pomeni biti zdravnik, prav tako pa nas bolj vključijo v delo.

Kako bi ocenil svojih šest let študija? Si zadovoljen s potekom? Bi mogoče kaj spremenil?

No, priznam, da nisem genij in mogoče tudi ne toliko delaven. Izpite sem poskusil narediti s kar čim manj napora. Kakšen teden ali več sem intenzivno študiral, potem pa sem poskusil stvari malce pozabiti in napraviti prostor v možganih za nove izpite. Včasih si želim, da bi vedel vse o patologiji, farmakologiji ali o čem drugem, vendar je medicina enostavno preobsežna. Kljub vsemu sem zadovoljen s študijem, tako da ne bi česar koli spreminjal. Osebnostno menim, da je namen študija medicine podati nek pregled nad medicino in pripraviti študente na doživljenjsko učenje. Mislim, da sem pripravljen na to in bom zato poskušal postati kar najboljši na nekem področju medicine.

Kakšna se ti zdita program Erasmus in nastanitev v Mariboru?

Moram reči, da je bilo potrebno kar precej dela z urejanjem ustreznih papirjev. Problem je bil predvsem v tem, ker sem prvi erazmovec na medicinski fakulteti v Mariboru, kjer niti še ni šestega letnika. Tudi sam program študija je deloma drugačen. Vmes sem že mislil, da bom obupal nad vsem skupaj, ampak se je vendarle vse dobro izteklo. Zadnja ovira je bila nastanitev, ker nisem vedel, kje bom bival. K sreči, so me ob prihodu spreje-

li v študentski dom na Lentu, ki je izjemno prostoren, glede na sobo, v kateri sem študiral preteklih pet let v svoji državi.

Erazmus študentska organizacija opravlja dobro delo pri organiziranju različnih aktivnosti za nas. Vsaj dve zabavi se najmeta vsak teden, obstajajo pa tudi izleti po Sloveniji, ki se jih redko udeležujem. Gre za to, da vstajam že ob 7.00, rabim pa veliko spanja, v nasplošnem primeru moje roke niso najbolj mirne in nasploh sem skoraj nekoristen. Kava ne pride v poštev, ker je ne pijem, zato je moj rešitelj dober spanec. To niti ni problem, ker tako in tako nisem žurer, si pa želim, da bi lahko šel na več izletov. Občasno se vračam nazaj na svojo fakulteto zaradi izpitov. Mislim, da se bom moral vrniti naslednje poletje skupaj s prijatelji, da si bomo lahko ogledali znamenitosti Slovenije.

Drugače je izkušnja s programom Erazmus zelo dobra in mislim, da sem dosegel nekako začrtane cilje s tem programom. Brez omenjanja imen se želim zahvaliti vsem, ki so omogočili moj prihod v Maribor, ki so mi pomagali ali me kaj naučili v tem času in tudi vsem tistim se zahvaljujem, ki so spregovorili nekaj besed z menoj, četudi v slovenščini.

Kako dobro se ti zdi sporazumevanje v angleščini ali drugih tujih jezikih z ljudmi, študenti, zdravniki in pacienti?

Jaz bi rekel, da je moje znanje angleščine dovolj dobro za komuniciranje, četudi sicer ne uporabljam ravno dosti angleščine. Načeloma razumem skoraj vse, z izjemo kakšnih specifičnih medicinskih izrazov, ki nimajo neke latinske osnove, iz katere bi lahko sklepal na njihov pomen. Nekaj majhnega govorim nemško in tudi moja slovenščina se izboljšuje iz dneva v dan. Počutim se kot dojenček, ko vsi okoli mene govorijo slovensko, jaz pa poskušam razbrati, razumeti vsebino dialoga. Ampak

sem zelo zadovoljen, če mi uspe razumeti vsaj nekaj besed.

Drugače moram reči, da nekateri zdravniki in študentje govorijo izjemno tekoče angleško, kar me marsikdaj prav preseneti. Poznam tudi dva zdravnika v bolnišnici v Mariboru, ki sta študirala na univerzi v Pecs-u in govorita tudi madžarsko, kar je seveda najlažji način komuniciranja zame. Sem pa imel do sedaj več težav z medicinskimi sestrami in pacienti, ker sem večinoma dobil odgovor, da ne govorijo angleško. Seveda lahko vprašam v slovenščini, če iščem koga, ampak potem odgovora ne razumem najbolje in lahko samo ugibam, kaj so mi hoteli povedati. S pacienti pa tako ne govorim, če je prisoten zdravnik, vendar se jih tudi izogniti ne morem vedno. Tako me je že prvi dan, ko sem si komaj nadel belo haljo, nek gospod spraševal kje je dermatologija. Žal, mu dosti nisem mogel pomagati.

Na katerem oddelku trenutno opravljaš vaje in kaj pravzaprav pričakujejo od tebe?

Trenutno sem na oddelku za ginekologijo in porodništvo. Dejansko rotiram po teh oddelkih in opazujem potek dela. Na neki lokaciji tako ostanem par dni in potem spet krožim naprej. Pravzaprav mi ni treba nič konkretnega početi, ampak se trudim narediti čimveč, ne zato, ker moram, ampak zato, ker to želim. Tako sem imel priložnost asistirati pri cesarskem rezu in laparoskopski operaciji, napravil sem nekaj vaginalnih pregledov in poskusil uporabljati ultrazvok.

Kaj je botrovalo želji, da postaneš zdravnik in zakaj nameravaš specializirati kirurgijo?

Vse se je začelo 15 let nazaj, ko sem pomotoma kupil kaktus. Začel sem jih zbirati in se zanimati za botaniko. Ko sta starša videla, da mislim resno, sta rekla, zakaj ne bi raje postal zdravnik. Takrat pa se je ravno začela sezona nadaljevanke Urgenca (ER) in dejansko se mi je zdelo zanimivo; kri me sploh ni motila. Ker nisem želel zapravljati svojega talenta in postati inženir kot moja brata, sem rekel OK, zakaj pa ne medicina. Od takrat si želim postati kirurg. Najbolj mi je všeč abdominalna kirurgija, ampak tudi kaj drugega bo v redu, samo da bo kirurgija.

Kaj meniš o slovenskih študentih medicine?

Mislim, da se študentje na obeh fakultetah ne razlikujemo dosti. Nekateri so zelo kul in dosti žurajo, medtem ko so drugi bolj resni in več študirajo. Razumem oba

tipa študentov, vendar kot pacient, bi si raje izbral tistega, ki je več študiral in ve nekaj več o medicini.

Kolikor sem lahko videl do zdaj, fakulteta dobro skrbi za svoje študente in ponuja sodoben program s številnimi uporabnimi oblikami študija, kjer naj bi študentje aktivno sodelovali. Imate seminarje in nato debato o zanimivih vprašanjih, kar je zelo dobro, ker si na ta način prisiljen uporabljati možgane. Naša fakulteta pa ima dosti predavanj, kjer nas samo polnijo s podatki in popolnoma zatrejo vsakršno razmišljanje. Dobro se mi zdi tudi to, da lahko dosti časa preživite v bolnišnici, vidite številne zanimive primere in mogoče celo kaj konkretno napravite. Zdravniki se mi zdijo zelo prijazni do vas. Tudi radi kaj naučijo in razložijo stvari svojim bodočim kolegom. Upam, da se to ne bo spremenilo, ko bo vaša fakulteta postala starejša.

Na splošno se mi zdi, da ste slovenski študentje nekako bolj pripravljeni na resnično življenje z resničnimi pacienti.

Kakšno je tvoje življenje v Sloveniji? Kako izgleda tvoj dan?

Čez teden sem v bolnišnici od 8.00 do okoli 15.00. Ker nimam prenosnega računalnika, grem na vašo fakulteto preveriti maile in novice. Prva dva tedna sem lahko raziskoval Maribor in marsikaj poslikal. Trenutno pa izkoriščam čas, ko nimam svojih prijateljev okoli sebe, da se pripravljam na izpite, berem knjige in članke ter pišem svojo diplomu. Prav tako sem kupil slovensko-madžarski slovar, da se lahko vsak dan naučim par besed. Čez vikend pa se rad odpravim na Pohorje ali Kozjak s kolesom. Pokrajina je res lepa, čeprav vsega sploh še nisem videl. Upam, da bom imel dovolj denarja in časa, da se odpravim še kam po Sloveniji.

Imaš mogoče kakšen nasvet za naše študente medicine?

Moj prvi nasvet je ta, da ni nikoli prepozno, da pustiš študij medicine. Če želiš zgolj dobro služiti denar, potem sta bolj primerni pravna ali ekonomska fakulteta. Življenje za zdravnike ne bo postalo z leti nič lažje. Prihajajo nova zdravila, novi instrumenti in naprave, zato bo potrebno doživljenjsko učenje, plače pa tudi niso primerljive z vloženim trudom. Če pa čutite neko poklicanost k temu poklicu in vas ne skrbi preveč za denar, potem pa le študirajte in nudite odličnost v svojem delu ter nikoli ne obupajte. Medicina je velik izziv, vendar je super, če lahko pomagaš ljudem. Obstajajo prav prijetni pacienti in trenutki, ko si rečeš: "Ja, splačalo se je."

Prav tako bi vas s svojim intervjujem rad opogumil, da se preizkusite v tujini in s sabo prinesete nove izkušnje, ideje in spomine.

Je mogoče še kakšna zanimiva zgodbica iz tvojega študentskega življenja, ki bi jo želel deliti z nami?

Povedal bi lahko številne zanimive zgodbe z izpitov, zabav, ampak mislim, da ne bi bile tako zabavne za druge, kot so bile meni. Naj vam namesto tega povem eno legendo, za katero nihče ne ve, če se je res zgodila ali ne.

Kot prvo naj povem, da je bila Univerza v Pecs-u ena prvih evropskih univerz. Ustanovljena je bila leta 1367. Obstajala so določena stara pravila, ki se niso uporabljala in so se tekom stoletij skoraj pozabila. Ampak, ker teh pravil ni nihče spreminjal, se je nekdo odločil, da jih izkoristi. Eno izmed pravil je bilo, ki je omogočalo študentom, da so pred izpitom lahko prosili za piškote in pivo. Nek študent v 15. stoletju naj bi to preizkusil in izpraševalec na izpitu ni imel druge možnosti, kot da mu je prinesel piškote in pivo. Ta študent se je na izpitu odrezal zelo dobro, vendar so profesorji vrnili protiidarec. V pravilih je namreč tudi zapisano, da mora študent med izpitom nositi meč. Ker študent tega ni napravil, so ga finančno kaznovali, nato pa ukinili ta pravila.

